

Kráska TC

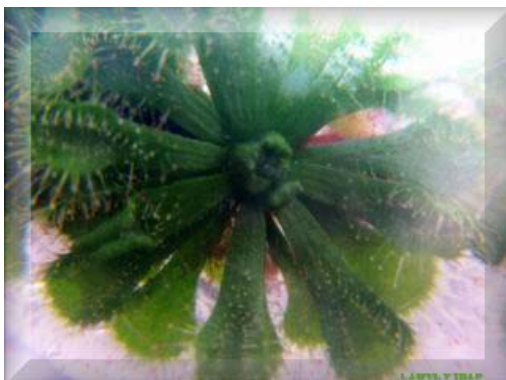
- mé zkušenosti s technikami mikropropagace v obrazech.

Aklimatizace rostlin a převod do podmínek in vivo.

Tomuto stupni mikropropagace je nutné věnovat velkou pozornost. Rostliny pěstované v uzavřených prostorách ve vysoké vzdušné vlhkosti, izolované, bez vlivu stresů, se kterými se setkají ve volné kultuře, jsou při převodu na vnější podmínky velice zranitelné. Na tvrdou realitu je musíme připravovat velmi pozvolna a opatrně. V podmínkách domácích, kdy nemnožíme kvanta, ale záleží nám na kvalitě a odolnosti dané rostliny, došel jsem k nutnosti tento proces zahájit ještě ve sterilní kultuře a to fází odvykání na koncentrace hladin hormonů. Další možnosti jsou buď v tomto stupni rostliny po ošetření stimulem poslat přímo do fáze aklimatizace v substrátu, nebo vytvářet funkční kořenový systém dál v podmínkách in vitro.

Izolace rostlinek z chumlu a „odvykačka“ současně se zakořeňováním je pro převod kalanchoe do ex vitro žádoucí. Se zakořeňováním prýtlů v substrátu se mi dařila úspěšnost tak z 60 %.

U Droser doporučuji častěji „chumel“ třídit a větší růžice dále ošetřovat samostatně.

*Z orchidejí jsem zatím hledal cestičku s Dendrobiem.
Převod do vnějších podmínek proběh bez známek, že by si toho snad rostlinky vůbec všimly.
Jedná se o jakýsi blíže neurčený žlutě kvetoucí hybrid.*

Mucholapka vytváří v médiu snadno funkční kořenový systém.

Převod do substrátu takto vyplávané krasavice je stoprocentní.

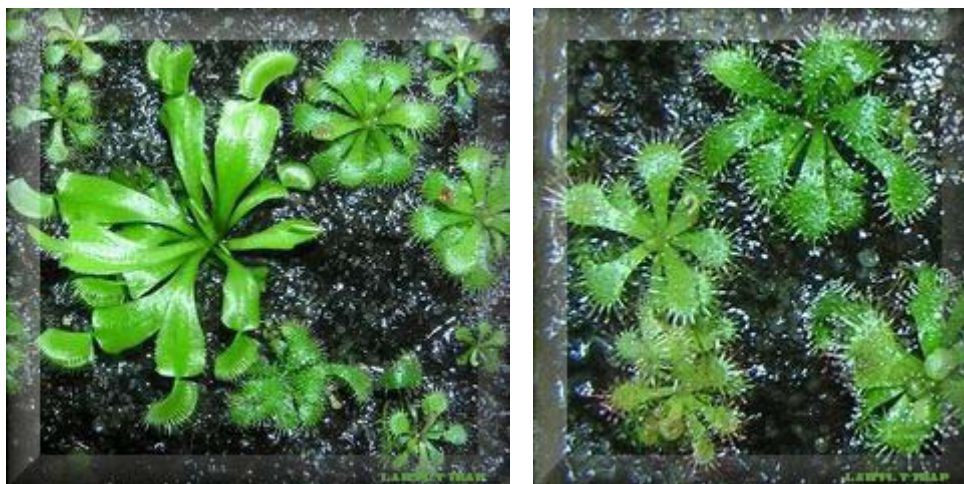
Izolováním jednotlivých rostlin a přesazení pouze na médium růstové s požadovanou minerální výživou při stejné fotoperiodě, ale s vyšší intenzitou osvětlení. Rostliny v této fázi přestanou odnožovat a soustředí se pouze samy na sebe. Teprve po dvou - třech týdnech převádím rostlinu již dostatečně silnou do substrátu, ale stále v řízených podmínkách teploty a fotoperiody. Zde je nutné minimálně čtrnáct dnů postupně přivětrávat a snižovat tak vzdušnou vlhkost na požadovanou hodnotu. V další fázi otužování bude na řadě světlo. Pokud další cesta povede do skleníku nebo na parapet, je nutné silně stínit a přivykat slunci také velmi opatrně. Pod zářivkou naměříme 2 000 - 4 000 lx, ale když sluníčko vykoukne z mraků luxmetr vyskočí na 70 000 lx a výše. To je pro list šok, který lze přežít jen velmi obtížně.

Problém, se kterým se rostliny musí vyrovnat, je přechod ze situace, kdy ač jsou schopné částečné fotosyntézy, potřebují k vývoji i organické látky, do stavu, kdy jsou plně autotrofní. Tedy kdy zdrojem uhlíku bude oxid uhličitý a světlo dodá energii. Cukry v médiu brzdí fotosyntetický aparát a při převodu rostliny do in vivo podmínek je nutné, aby si postupně vyrovnávala uhlíkovou bilanci. U některých rostlin dochází k tvorbě odlišné vnitřní struktury listu, k nedostatečně vyvinuté vrstvičce /kutinu/, která pokrývá vnější strany pokožkových buněk a zabraňuje ztrátám vody a bývají problémy i s funkcí průduchů. Při vytvoření nových, již plně funkčních listů, můžou listy původní opadnout za okolností, kdy vlastně plnily pouze funkci zásoby organických látek.

Odumření agarových lístků a růst nových již plně funkčních.

U rostlin, které vyžadují vysokou relativní vlhkost ke svému životu, jsem se zatím s vitifikací a dalšími problémy spojenými s převodem do podmínek in vivo nesetkal.

Před převodem většího množství rostlin si můžeme na menším vzorku ověřit zda jsme zvolili správný postup.

Při každém pasážování něco zbude a tak je možné ladit aklimatizaci.

Sadbovač v první fázi aklimatizace překrytý potravinářskou folií.

*Aklimatizace probíhá bez ztrát.
Po týdnu stagnace je patrný rychlý růst.*

Již aklimatizované rostliny .

Při vylahvení rostlin je nutné velmi pečlivě a důsledně odstranit zbytky média, koupeme v heřmánku, sprchujeme vlažnou vodou. Zbytky média pro svůj obsah cukrů a vitamínů by byly zdrojem plísní a i v této fázi by mohly kulturu zmařit. Po přesazení do substrátu můžeme v určitých případech použít i slabé koncentrace hnojiva a fungicidů.

Pod čarou.

Biophytum sensitivum – této rostlině zatím vůbec nerozumím. Naprosto ignoruje jakékoli moje snahy, dělá si co chce ona a ne já. Roste si, koření, na noc se uzavře, klidně si vykvete, ale množit se nechce. Zde bych uvítal více informací.

V kulturách in vitro se jen stěží setkáme s honěním slizkých žížal v rozbahněné páchnoucí rašelině, se žravými nenasatnými larvami smutnic, s odpornými puklicemi, neviditelnými zástupy nenasatných roztočů trousících choroboplodné zárodky, roztočků, bezedných žaludků svlékajících se housenek, dřepčků, listopasů, skákajících pidikřísků, sajících svilušek, molíc a ulepených mšic, třásněnek, s podkopy podkopěnek, škodami vlnatek, larvami vrtulí, trubičkami pilatěnek a deformací zobonosek, houbomilek, poškozením květopasů, a to vše polepené slizem slimáků. Nespatříme bezhlavé larvy květilek a neshledáme se s dalším zástupem zavirované odpudivé havěti, která čeká přede dveřmi, aby se na každou vylahvenou kytičku s chutí vrhla a začala ji decimovat. Tyto zážitky s potěšením přenechám jiným, otužilejším pěstitelům a raději setrvám u sterilních erlenmayerových baněk. A to jsem vyjmenoval jen malou část vrcholku ledovce. Trochu emotivní závěr, že. Ale v tom je krása TC.

Klonování rostlin a zvířat je zatím možné pouze digitálně, jako v tomto případě Droseropoucha /lat. Drosebufo viridis/.

Z výrazu tváří je zřejmé, který z nich je sameček a která je princezna.

Podle komentáře webmastra jsou dva a tedy nevyhynou.

Michal Kouba
ART'FLY'TRAP
LAB'FLY'TRAP

